

[Wihjelm]

store indkomstforskelle. Derfor kan vi selvfølgelig slet ikke tilslutte os selve grundtanken i dette forslag.

Vi synes, der er grund til at hidse sig op over og være meget opmærksom på den skala, de konservative har ledsaget bemærkningerne med, hentet fra lovmodellen. Der er virkelig grund til at hidse sig op over, at det faktiske skattetryk, ydelserne taget i betragtning, er så degressivt, som det her fremgår, at man banker ud med et faktisk skattetryk på et par og halvfjerds procent på jævne indtægter, men når man kommer godt op på stigen, er man nede på et faktisk skattetryk på et par og halvtreds procent eller på 57 pct. Det er en provokation naturligvis. Det burde naturligvis laves om. Men det er ikke så meget det, man er ude efter, i hvert fald ikke i henseende til at erkende, at skattesystemet altså er temmelig ineffektivt over for de høje indtægter.

Jeg skal lige tilføje, at det selvfølgelig ville se endnu mere grelt ud, hvis man havde lavet realistiske opstillinger, hvis man ikke for de meget store indtægter havde gjort de samme forudsætninger med hensyn til lejebolig og med hensyn til antal børn osv., som man her har gjort. Hvis man havde lavet realistiske opstillinger for, hvad de typiske fradrag for disse indkomstkategorier er, så ville det se endnu mere grotesk ud med det faktiske skattetryk. Det var der grund til at gøre noget ved, og det er vi parate til at være med til at gøre noget ved, som vi også var det sidste forår, da det drejede sig om renteskatteordningen, men ikke på den måde, det konservative folkeparti her foreslår, hvor det er helt andre ting, de har ladet sig provokere af.

Til sidst vil jeg bare sige, at jeg finder – ligesom ministeren gjorde opmærksom på det, på en lidt anden måde ganske vist – at det er meget pudsigt, at forslagsstillerne i bemærkningerne kursiverer 5–6 linjer, som handler om den katastrofe, det er, at den disponible realløn for alle normale familieindkomster i årene fra 1978 til 1980 er faldet med 6 pct. Det er jo netop ikke samspilsproblematikken, der her ligger til grund; det er lige præcis den indkomstpolitik, som de konservative i øvrigt har ønsket skulle være 3 gange stærkere. Det er den, der har ført til et fald i disponibel realindtægt for alle normale familieindtægter på 6 pct.

Vi kan altså ikke tilsige dette forslag nogen særlig velvillig behandling.

Flygaard (DR):

Med hensyn til retsforbundets stilling til det foreliggende forslag til folketingsbeslutning om at gøre det mere fordelagtigt at forøge sin indkomst vil jeg først og fremmest gøre den bemærkning, at vi gerne vil henvise til det beslutningsforslag, som vi selv har fremsat om en indkomstskattereform. Der vil de konservative faktisk kunne finde den holdning, vi har til det konservative forslag.

Vi vil i denne forbindelse pege på, at vi som en forudsætning for en lavere indkomstbeskatning gerne vil være med til at skaffe et skatteproveneru ad anden vej, men det har jeg ikke fornemmelsen af at just de konservative vil være med til i den foreliggende situation.

Jeg tror, der er meget fornuft i at forlænge proportionalskattetrækket eller eventuelt gennemføre en helt proportional beskatning. Når retsforbundet i øvrigt må tage afstand fra det foreliggende forslag, hænger det helt klart sammen med, at der er den store forskel på den konservative opfattelse og retsforbundets opfattelse, at man her helt vil undlade en fradragsreform. Efter vores opfattelse er det nødvendigt, så længe vi har det nuværende indkomstskattesystem, at man har et socialindkomstbegreb. Det ønsker de konservative at stryge; det gør vi ikke. Vi foretrak sådan set, at man fik en indkomstskattereform, hvor man samtidig fik en fradragsreform, men det er nok ikke den konservative livret.

Derfor kan vi som nævnt ikke støtte forslaget.

Gammelgaard (KF):

Allerede i folketingssamlingen 1972–73 beskæftigede folketingsretten sig med den helt afgørende problemstilling, som er rejst i det af os fremsatte beslutningsforslag, og det var et meget stort flertal her i folketingsretten, som stod bag, dengang man vedtog at igangsætte et udredningsarbejde vedrørende dette afgørende samspilsproblem.

Da man skulle til at drage konsekvenserne af de resultater, man nåede frem til i udredningsarbejdet i 1970'erne, var det, ligesom man opgav fra regeringens side. Så skiltes vandene, som vi også har oplevet det i dag.